

Achter het nieuws

Sandra (33) had tumor in baarmoeder: 'Hoeveel pech kan iemand hebben?'

Door SANNE HOUWERS
VERHALEN ACHTER HET NIEUWS

Sandra Monnens (33) en haar man Wouter besloten in 2017 invulling te geven aan hun kinderwens. De eerste zwangerschap bleek een mola-zwangerschap te zijn. Hierbij groeit de placenta terwijl er geen vruchtje is. Na een aantal miskramen wordt er een kwaadaardige tumor ontdekt bij Sandra. „Hierdoor hebben we er voor nu voor gekozen geen invulling te geven aan onze kinderwens.“

Een mola-zwangerschap is een goedaardige ziekte die ontstaat tijdens of na de zwangerschap. Het is een trofoblastziekte, wat inhoudt dat er in de placenta een ongecontroleerde celdeling ontstaat. Vrouwen met een trofoblastziekte hebben een positieve uitslag na een zwangerschapstest en voelen zich ook zwanger, maar in de baarmoeder groeit een tumor. Een tumor die kwaadaardig kan worden. Trofoblastziekten kunnen ontstaan na een gewone zwangerschap, miskraam of abortus. Soms pas jaren later.

Eerste zwangerschap

„Het duurde ruim een jaar voordat we een positieve zwangerschapstest hadden. In januari 2018 kreeg ik voor het eerst een positieve uitslag en was ik zo gelukkig. Al snel kreeg ik last van kwaaltjes, maar dat maakte mij niet uit want ik was eindelijk zwanger. Helaas kregen we bij de eerste echo meteen al slecht nieuws te horen: er was geen hartactiviteit bij het vruchtje. Ik werd naar huis gestuurd met pillen om de miskraam op gang te brengen. Deze hebben mij daarbij niet geholpen, dus werd het daarna via een curettage gedaan. Dat is een kleine medische ingreep.

Kort daarna werd ik gevraagd om op het spreekuur van de gynaecoloog te komen. Ik kreeg te horen dat mijn zwangerschap om een mola-zwangerschap ging. Alleen de placenta bleek ontwikkeld te zijn, zonder vruchtje. De gynaecoloog vertelde mij dat het ook kon betekenen dat ik een kwaadaardige variant kon krijgen. Ik schrok heel erg.

Vervolgens ben ik vier weken lang op controle geweest en hebben ze iedere keer bloed geprikt. De hCG waarde, het zwangerschapshormoon, in mijn lichaam moest dalen en gelukkig gebeurde dit ook. Ik kreeg groen licht om weer pogingen te doen om zwanger te worden. Ik had vertrouwen in mijn lichaam en we gingen met goede moed verder.”

Pech

„Een paar maanden later had ik weer een positieve zwangerschapstest, maar toen ik een paar dagen later nog een test deed was het kruisje op de test een stuk lichter. Na drie dagen begon het bloedverlies en had ik een miskraam. Ik was hier heel verdrietig om, maar was wel blij dat

mijn lichaam het dit keer zelf had opgeruimd. Drie maanden later gebeurde weer hetzelfde. Hoeveel pech kan iemand hebben, dacht ik.

We besloten daarom om het even te laten rusten, maar een maand later had ik toch weer een positieve test en ik voelde mij ook zwanger. Bij de verloskundige bleek dat er geen goede zwangerschap in ontwikkeling was en kort daarna startte de vierde miskraam. Bij twee controles bij de gynaecoloog bleek mijn baarmoeder gelukkig schoon te zijn. Wel hield ik last van bloedingen, maar dit zou worden veroorzaakt door de hormonale schommelingen. Een maand later kreeg ik last van zere borsten en was ik heel moe. Ik kon me niet voorstellen dat ik alweer zwanger kon zijn, maar toch kreeg ik een positieve test. Een week later voelde ik mij zo anders en had ik het gevoel dat er iets niet klopte. De verloskundige verwees mij door naar het ziekenhuis en daar bleek dat er weer geen sprake van een vruchtje was. Op de echo was zelfs geen zwangerschap te zien.”

Kanker

“In het ziekenhuis hebben ze vervolgens bloed geprikt en daaruit bleek dat de hCG waarde veel te hoog was. De alarmbellen gingen af, dus hebben ze met een medische ingreep het weinige zwangerschapsweefsel dat er was weggehaald uit mijn baarmoeder. Na de ingreep hebben ze wat weefsel opgestuurd naar de patholoog. Het duurde lang voordat ik een duidelijke uitslag kreeg, maar ze wisten na drie weken wel dat het om iets zeldzaams en kwaadaardigs ging. Uiteindelijk ben ik naar een gespecialiseerd ziekenhuis doorverwezen en daar kreeg ik te horen dat ik een kwaadaardige tumor had.

In totaal heb ik tien weken een intensieve chemokuur gehad. Dit sloeg gelukkig heel goed aan, na een maand was ik al tumorvrij. Toch moest ik de kuur afmaken en ben ik daarna nog 22 maanden lang onder controle geweest. Afgelopen juni heb ik dit traject helemaal kunnen afsluiten.”

Teleurstellingen

„Deze periode vol pogingen om zwanger te worden was heel moeilijk, omdat ik steeds weer teleurstellingen en veel verdriet moest verwerken. Gelukkig heb ik veel steun en begrip van mijn man en vrienden gehad. Wat ik wel heb gemist deze periode was een ervaringsverhaal van iemand die hetzelfde meemaakte. Ik voelde mij best wel eenzaam, omdat er zo weinig over bekend was. Daarom heb ik blogposts bijgehouden waarin ik mijn ervaring en tips deel. Zo hoop ik andere vrouwen die hetzelfde meemaken te kunnen steunen.”

Kinderwens

„Ik heb nu groen licht van de oncoloog om weer zwanger te worden, maar eigenlijk hoeft dat op dit moment niet meer voor ons. We weten nu wat ons zou kunnen overkomen en we denken: hoezo zouden we dit risico nemen? Natuurlijk heb ik ook momenten dat het mij heel verdrietig maakt. Het is geen eigen keuze om kinderloos te blijven. Je neemt afscheid van je kindwens en een bepaald toekomstbeeld. Maar we zijn er nu oké mee en dat voelt fijn. Ik leef ook veel meer in het moment en kijk naar wat ik heb in plaats van naar wat ik had gewild of ben verloren.”

Voor meer info en lotgenotencontact: Olijf.nl